

děla do tváře – stín hustého strniště, pootevřené rty. Jeho svalnatá paže mě objímá, mozolnatá ruka mi leží na boku a letmý dotek jeho dechu na mém krku je tak sladký, že mám chuť zase zavřít oči. Jenže nemůžu. Protože tahle noc byla chyba. Strašná, neuvážená, hloupá, *slastná* chyba, na kterou budu myslet ještě hodně osamělých nocí.

Vyklouznu z jeho objetí a z obří postele uprostřed luxusního newyorského hotelového pokoje. Když sbírám z podlahy podprsenku, abych si ji oblíkla, třesou se mi ruce.

Pomalou, opatrně se otočím, abych se na něj ještě jednou podívala. Jeho tvář je tak jemná – jako by spánek smazal ty jeho typicky ostré rysy a přísný výraz, které jsem si s Braydenem Jacksonem spojovala vždycky. Jeho chladné chování se dnes v noci vůbec neobjevilo. Vyřídili jsme pár oficiálních záležitostí, aby mi představil práci. Ale pak jsme začali pít a já ho přistihla, jak se mi dívá na ústa. Najednou byl profesionální Brayden minulostí, jen vzpomínkou na muže, kterému bych se obyčejně ubránila, protože by mi připadal moc vážný a upjatý. Ale tenhle spící Brayden? A ten Brayden, co má v sobě dvě piva a culí se, když si barman myslí, že jsme pár? Na to bych potřebovala mít železnou vůli, abych odolala – typ vůle, o které jsem nikdy netušila, že ji budu potřebovat.

Odtrhnu od něj oči a hledám na podlaze kalhotky.

Přejeďu nohou pod hranou postele, abych zjistila, jestli nejsou pod ní. Kde jsem si je vlastně svlíkla? V mysli se mi vystřídá několik obrázků. *Jeho palce zaháknuté do černé krajky. Jeho ruce, které mi kalhotky stahují z boků. Jeho ústa...*

Přivřu oči a otočím se ke dveřím, k místu, kde jsem si svlíkla šaty. Vklouznu do nich a zapnu si je, aniž

bych se otáčela. Těmihle dveřmi musím odejít. Když se podívám na pevný hrudník nebo na vypracované nohy, které se rýsují pod příkrývkou, nejsem si jistá, jestli to zvládnu. Už jsem poznala, jak příjemná byla ta váha jeho těla, jak mě jeho strniště jemně škrábalo na krku a prsou a... *níž*. Už vím, jak jsem se málem rozplynula z pohledu jeho temných očí.

Dojdu si pro kabelku u minibaru a přehodím si ji přes rameno. Na chvíli se zastavím s rukou na klice a modlím se, aby mi odpustil, aby pochopil, že tuhle práci potřebuju a že včerejší noc byla chyba. Opatrně otevřu dveře, vyklouznu na chodbu a rychle odejdu od svého nového šéfa a nejjžhavější noci svého života.

Brayden

ROZESPALE SE po ní natáhnou a zjistím, že postel vedle mě je prázdná. Posadím se. „Molly?“ Rozsvítím lampičku a prohlédnu si pokoj. Její oblečení je pryč. Stejně tak i její kabelka. Promnu si oči. *Sakra*.

Seberu džíny z podlahy a hledám po kapsách mobil. Poslala mi zprávu.

Molly: Děkuju ti za včerejší večer. Jsi milý chlap, ale já chci tuhle práci. Já tu práci POTŘEBUJU. A to znamená, že tohle se nesmí opakovat.

Hodiny u postele ukazují, že jsou dvě ráno, ale já jí stejně odepíšu.

Já: O práci se nemusíš bát, ať se rozhodneš jakkoli. Včerejší noc nemusí znamenat nic, co nechceš, aby znamenala.